

אין עומדין פרק חמישי ברכות

לא

עין משפט גר מצוה

א ג טו ט"ו ע"ב א"ח סימן תקס
טפ"ח פ
ב ד מ"י פ"ד מהלכות
תפלה הלכה י"ח סגן
עש"ט ע"ב טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
קפ"ג פ
ג א מ"י פ"ח מהלכות
אסורי ביאה ה"ל ד סגן
לארץ קרא טו ט"ו ע"ב א"ח
סימן קפ"ג ור"כ אלפס כאן
קפ"ג ור"כ אלפס כאן
וכשנוטע פ"ב ד"כ ר"ט: ו
ד מ"י פ"ג מהל' מעשר
הלכה ו טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
ש"ג טפ"ח פ
ו ה מ"י פ"ח מהלכות
מעילה הלכה י"ח סגן
עש"ט ו:
ז ח מ"י פ"ד מהלכות
תפלה ה"ל ד סגן עש"ט
טו ט"ו ע"ב א"ח סימן קפ"ג
ב ג מ"י פ"ח מהל' מעשר
הלכה ו טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
ש"ג טפ"ח פ:
ח א מ"י פ"ח מהלכה ב
טו ט"ו ע"ב א"ח סימן קפ"ג
ב ג מ"י פ"ח מהל' מעשר
הלכה ו טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
ש"ג טפ"ח פ:
ט י"ב מ"י פ"ח מהלכות
תפלה הלכה ו סגן ט
טו ט"ו ע"ב א"ח סימן קפ"ג
ב ג מ"י פ"ח מהל' מעשר
הלכה ו טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
ש"ג טפ"ח פ:
י ח מ"י פ"ח מהלכה ב
טו ט"ו ע"ב א"ח סימן קפ"ג
ב ג מ"י פ"ח מהל' מעשר
הלכה ו טו ט"ו ע"ב א"ח סימן
ש"ג טפ"ח פ:

כסא דמוקרא (י) כוס של זכוכית לצנה: לישרי לן מר. שירה: הי
כורה והי מזה דמגנו עלן. היכן המורה שעסקנו והיכן המנוח שאנו
מקיימין שיגינו עלינו מדינה של גיהנם: הלכה פסוקה. שאינה
לריכה עינן שלא יהא מהרהר בה בתפלתו: וישמע עליה ו' נקיים.

(א) ג' מוס' שבת כ: ד"ה
אין רמי' צ"ח כ"ט: וחולין
פ"ד: ד"ה בנותחין (ג) עינן
בעינין עיקר הגירסא (א) ניה
ס' מנייה כ"ד (ד) ונפיקים
ומ' ממנייה ס"ג (ה) פסיקס
דף ט. מנחות ס': מה טו:
(ע"ז מהל' א) ו' מעילה י:
(ע"ש) (א) מוספתא פ"ב
הכ"ל (א) שבת ל: פסיקס
(ב) עירובין פ"ד (י) סוטה
ק"ח (ג) מוספתא פ"ב
מז': (ד) ג' ר' א"י ע"ה
קטו מו: (ה) ו' ו' ר"ש ב' בעינן
ע"ה ד"ה ו' ע"ה ע"ה ע"ה
מנחת ו"ע ע"ה ע"ה ע"ה
(ו) עירובין פ"ד (ז) סוטה
ק"ח (ח) מוספתא פ"ב
מז': (ט) ו' ו' ר"ש ב' בעינן
ע"ה ד"ה ו' ע"ה ע"ה ע"ה
(י) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יא) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יב) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יג) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יד) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(טו) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(טז) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יז) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יח) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(יט) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה
(כ) ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה ע"ה

אייתי כסא דמוקרא בת ארבע מאה זוזי ותבר
קמיהו ואעציבו רב אשי עבד הלולא לבריה
הונגו רבנן דהוו קא בדחי טובא אייתי כסא
דווגיתא חוורתא ותבר קמיהו ואעציבו
אמרו ליה רבנן לרב המנוגא זומי בהלולא
דמר בריה דרבינא לישרי לן מר אמר להו ווי
לן דמיתגן ווי לן דמיתגן אמרי ליה אנן מה
נעני בתוך א"ל ה' תורה והי מצוה דמגנו
עלן א"ר יוחנן משום רשב"י אסור לאדם
שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר י' או
ימלא שחוק פיננו ולשונונו רנה אימתי בזמן
שיאמרו בנויים הגדיל ה' לעשות עם אלה
אמרו עליו על ר'ל שמימיו לא מלא שחוק
פיו בעוה"ז מכי שמעה מר' יוחנן רביה: ת"ר
אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך
דבר הלכה פסוקה ולא מתוך הלכה פסוקה והיכי
דמי הלכה פסוקה אמר אביי כי הא דר' זורא
דאמר ר' זורא בננת ישראל החמירו על
עצמן שאפילו ראות שיהא דם חרדל
יושבת עליה שבעה נקיים רבא אמר כי הא
דרב הושעיא דאמר רב הושעיא מערים
י' אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי
שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר
ואב"א כי הא דרב הונא דא"ר הונא א"ר
זעירא דהמקוץ דם בבהמת קדשים אסור
בהנאה ומועלין בו רבנן עבדי כמתניתין רב
אשי עביד כברייתא: ת"ר אין עומדין
להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות
ולא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך
קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא
מתוך שמחה של מצוה וכן לא יפטר אדם
מחברו לא מתוך שיחה ולא מתוך שחוק ולא
מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים
אלא מתוך א' דבר הלכה שכן מצינו בנביאים
הראשונים שסיימו דבריהם בדברי שבח
ותחנונים וכן תנא מערי בר בריה דרב הונא
בריה דר' ירמיה בר אבא אל יפטר אדם
מחברו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך זוכרהו כי הא
דרב כהנא אלויה
לרב שימי בר אשי מפום נהרא עד בי צינתא דבבל כי מטא להתם א"ל מר
ודאי דאמרי אינשי הני צינתא דבבל איתנהו מאדם הראשון ועד השתא
א"ל אדכרתן מילתא דרבי יוסי ברכי הנינא דאמר ר' יוסי ברכי הנינא מאי
דכתיב בארץ אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם וכי מאחר דלא עבר
היאך ישב אלא לומר לך כל ארץ שגזר עליה אדם הראשון לישוב נתישבה
וכל ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון לישוב לא נתישבה אלויה
לרבי שימי בר אשי מהגרונאי ועד בי כיפי ואמרי לה עד בי דוראי:
ת"ר המתפלל יצריך שיכוין את לבו לשמים אבא שאול אומר סימן לדבר בתוך
לבם תקשיב אונך תניא א"ר יהודה כך היה מנהגו של ר"ע הכשיהו מתפלל
עם הצבור היה מקצר ועולה מפני טורה צבור וכשיהו מתפלל בינו לבין
עצמו אדם מניחו בוית ז' ומוצאו בוית אחרת וכל כך למה מפני כרעיות
והשתחויות: א"ר חייא בר אבא לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות
שנאמר וכיון פתיתן ליה וגו' יכול יתפלל אדם כל היום כלו כבר מפורש על
שנאמר יכול משבא לגולה הוחלה כבר נאמר די הוא עבד מן קדמת דנא יכול יתפלל
אדם לכל רוח שירצה ת"ל (לקבל) (נגד) ירושלם יכול יהא כוללן בבת אחרת כבר מפורש ע"י דוד דכתיב ערב
ובקר וצהרים וגו' יכול ישמע קולו בתפלתו כבר מפורש על ידי חנה שנאמר וקולה לא ישמע יכול ישראל
אדם צרכיו ואח"כ יתפלל כבר מפורש על ידי שלמה שנאמר לשמוע אל הרנה ואל התפלה רנה זו תפלה
תפלה זו בקשה אין אומר דבר (בקשה) אחר אמת ויציב אבל אחר התפלה אפי' כסדר וידוי של יה"כ
אומר איתמר נמי אמר רב חייא בר אשי אמר רב אע"פ שאמרו שואל אדם צרכיו בשומע תפלה אם בא
לומר אחר תפלתו אפילו כסדר של יה"כ אומר: אמר רב המנוגא כמה הלכתא גברותא איכא למשמע
מהני קראי דחנה וחנה היא מדברת על לבה למכאן להתפלל צריך שיכוין לבו רק שפתיה נעות למכאן
למתפלל שיחתוך בשפתיו וקולה לא ישמע ומכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו ויחשבה עלי לשכורה
מכאן ששכור אסור להתפלל ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין וגו' א"ר אלעזר מכאן לרואה חברו

כסא דמוקרא (י) כוס של זכוכית לצנה: לישרי לן מר. שירה: הי
כורה והי מזה דמגנו עלן. היכן המורה שעסקנו והיכן המנוח שאנו
מקיימין שיגינו עלינו מדינה של גיהנם: הלכה פסוקה. שאינה
לריכה עינן שלא יהא מהרהר בה בתפלתו: וישמע עליה ו' נקיים.

מ"י) מאכיל לכהמה ומה טעם פאה (פ"ח)
שימרו הלכן בהמתו אוכלת ופטורה
אבל איהו אסור בצליה קצת: אסור
בהנאה ומועלין בו. ואע"ג דק"ל
אין מועלין בדמים וילפינן לה מקראי
במסכת יומא (דף ע"ג ע"ב) ובשמיטת
חולין (דף ק"ח). ה"מ כשנשטחו
צעורה לכאכ למימר נתמיו לנס על
המוצא לנס (ויקרא י') לכפר נתתי
לך ולא למעילה אבל צדס הקזה
מועלין כלומר אם נהנה מביא קרבן
מעילה. והנן הויין הלכות פסוקות
שארן עליהן קושיות ומירויס שיהא
צריך להרהר בהן: כמתניסין.
מתוך כוזה ראש: כרייתא. מתוך
הלכה פסוקה: שיהא. לצנות: משוך
קלות ראש. חילוף של כוזה ראש.
מתוך זכות לב ועמק: אלא מסוך
שמחה (א). כגון דכרי מחמוס
של תורה כגון סמון לגאולת מרכים
או סמון לתהלה לדוד שהוא של שנה
ותנחומין כגון ר'און ר'און ישעה שומר
ה' את כל ארעבי וכוון מלקאות
הקדויות בתפלה ורבימ כי לא יעוש
ה' את עמו וכיוצא בהן: אלוייה.
ליוהו דרך: לניסא. דקליס:
אדכרתן מילתא כו'. וזה שאומר
על אדם מקוס לישוד דקליס: אם
פניו לבס. או תקשיב אונך: ומנין
תנא. שחרית מנחה וערבית: יכול
משבא לגולה הוחלה. התפלה הזאת.
הוחלה כמו נתחלה. אבל קודם לכן לא
היה רגיל בכך: יכול יהא כוללן.
לשגם תפלות הללו צערה אחת: יכול
ישאל לרכיו. כגון צרכות דלתה חונן
עד ש"ת ואח"כ יתפלל שלם צרכות
לרשותו שכן של שבת: רנפ וזו ספלה.
של שבת צקשה. סאלת לרכיו:
אחר אמת ויציב. קודם ג' ראשונות:
שצריך

תורה אור השלם

1. אז יקרא שחוק פיננו
ולשונונו רנה אז יאמר
בגוים הגדיל י' לעשות עם
אלה.
2. ולא אמרו איה י'
המעלה אתנו מארץ
מצרים המולדת אתנו
במדבר בארץ ערבה
ושחתה בארץ צדקה וצלמת
בארץ לא עבר בה איש
ולא ישב אדם שם:
3. תאנת עננים שמעתי י'
הבין לבם תקשיב אונך:
התלים י'
4. וינאלו בדי ידע י'
רשים בתבא על לקיחה
וכיון פתיתן לה בעליה
נגד ירושלים ומנין תלתה
כימא הוא כרך על
ברכיה ומימלא ונעוד
קדם אלקה לל קבל יד
הוא עבד מן קדמת דנה:
דניאל י'
5. ערב ובקר וצהרים
אישיה איתמה וישמע
קולי:
6. ויחנה היא מדברת על
לבה רק שפתיה נעות
וקולה לא ישמע ויחשבה
עלי שפתי:
7. ופיתת אל תפלה ערבך
ואל תחתו: אלקה ישמע
אל הרהר ואל התפלה
אשר עבדך מתפלל לפניך
היום: מלכים א' ח כח
8. ויאמר אלקה עלי עד
מתי תשתכרין היסירי את
ייןך מעלך:
שמואל א' י' י'

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא מתוך
שמחה של מצוה טוון:

גליון הש"ס

גמ' כבר מפורש על ידי
הנה. ע"י יומא ע"ה ע"ה:
שם בימי ישאל אדם צרכיו.
ע"י לקמן ע"ה:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא מתוך דבר
הלכה. רש"י קו על מתי
דבר הלכה ויציב שמחה של
מצוה: [ב] שם (וכן מו"מ):

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"י שם כהנ',
לפסוקים ולרובן הברכה
(ובהגהות) כתב שם
וכשמימיו לטוף הברכה.

מוסף רש"י

יושבת עליה שבעה
בגדים. ומהלכות א"ן
לריכה שבעה ימים אלא
הואה שגשם ימים ראובים
במין יום יום שכן מה לנה,
כמה תחלת מהה אפילו
לאלה כל שבעה ופסוק לערב
טובלה בלילה, וכן המעורר על
עומן, לפי שאין בכל בקאים
בפתח נדמה אמתי הן
מירויס דמ"ח ימים שכן מה
לנה, ואם תחלת לא יחמינו
אלא בני' ר'און כדכתיב
ויקרא וז' יום רביס בלג
ע"ה נדמה, פעמים שרלית
דס מה מוקיפה לשבעה מן
המורה, כלה התלה אפסור
שבעה נקיים לאחר שהיה
זכה ומורה וספרה שבעה
נקיים ובשבעי רחמה אפילו
מחדל, תורה הכל וריכה
לחורו אפסור שבעה נקיים,
א"י מני שחל רחמה שני
ימים ולא ירעו ויחוס רחמה
ויעש דורו לכו שגשם נקיים
לרובן וריכה שבעה נקיים
ועל כן הסמיכו (ומ"ה בחו).
ומבסיה במוץ שלה. טען
מאלל בהמה, מאלל הכהן
פסור מן המעשר (תמות
סו'): א"ל: שמיכסה לבית במוץ
שלה ואמר קי ד' וממת,
וזכות העלל חלה בראית פני
הצדק צ"ח בכתבו (פס'):
וח' בחלית פני הצדק לא
גמרה מלכתה לחול עליו
עבל, וכשמר מלכתה
כבר בתוך הבית הוא ואין
אלו פני הצדק אלא כשנכנס
דרך פתחת, דכתיב לקמן
(ל'): מקדיס הראשונת היו
מניסוס פיתומיהם דרך
ערקמון כדי לייצן מעשר,
עכשיו מניסוס דרך גגות
דרך חלונות דרך קרפיות
לבת כדי לפסוקן (פסוח' ט'
וכע"י בע"י מה: וזה סו').
החשב בעבוד הבא.

רבינו הנאל

[דאמר רבי אושעיא מערים
אדם על תבואתו. ואינו
עושה אותה גרוד, אלא
בכניסה במוץ שלה כדי
שתהא בהמתו אוכלת
החין, ופטורה מן המעשרין,
יכול משבא דניאל לגולה
התחיל לעשות כן. אין
אומר דבר בקשה אחר
אמת ויציב, פי' משום
דצריך לסמוך גאולה
לפתיה. וגם מפני שצריך לסדר שבחו של הקב"ה תחלה קודם שיתפלל בדילפינן ממשו, הילכך אין לבקש דבר אחר אמת ויציב, וכי כילל בתוכו דבר בקשה אין מוניעין.]